

Tillmann J. A.

Fali aforisztika

LADOMI LELET

*A fallal folytatom a dialógust.
Így aztán egyre rövidül és tömörül.
Későújkori falfirka*

A művészet a kutatás egyik kozmikus területe. Valamilyest hasonlít a teremtésre. Jöllehet nem ex nihilo indul. Hozott anyagból dolgozik.

Nemcsak módosítja a mindenség mintázatát, hanem kiélesíti érzékelését: más lehetőségek, lefolyások felé téríti szemünket, fülhallásunkat, figyelmünket.

A tökéletesség és a tökéletlenség egyaránt csodálatra méltó. Az előbbi magától értetődően, az utóbbi felfoghatatlanságánál fogva.

A modern szépség nem a klasszikus eszményt kultiválja. Inkább a mozgalmasságot szereti. Ha emberi ez a mozgalmasság, akkor dinamikus és szeretlen, ha anyagban, tárgyokban mutatkozik, akkor kaotikus. Mondhatni *amerikai szépség*.

A retro csak a szépre emlékszik; letörli a múlt emlékérről a húst és a vért. Így aztán a rózsaszín változat virít.

A macska a művészetben / Die Katze in der Kunst (Städtische Galerie Karlsruhe). Mindennek van művészete. Mint ahogy van már mindennek irodalma is.

Az írás könnyűvé vált technológiájából sokan a szavak bőségére buzdítást vélik kihallani.

A test tudatát majdnem kétezer éven át sikerült száműzni az európai öntudatból. Ami aztán vastagon visszaütött. Mára – a mechanikus, a viktoriánus és a militáris testtagadás korszakai után – sikerült a másik végletbe átlendülni.

Hoc est enim corpus mea – Nancy helyből félreérti a *corpust*: kannibalizmus tárgyának tekinti, holott a világ húsról van szó, ami a teremtés teste – és persze a Teremtőé.

A tánc a mozgásformákban rejlő geometria folyamatos feltárása – a törzsi táncoktól a tangóig és tovább.

Az extatikus hullámozás egy pontján az az ember az egyetemes lüktetéssel fonódik össze. Erőssége felülírja a személyesség körét és az egyediségünkön át az egyetemleges vivőáramára állít át.

A tánc mint legfőbb közösségteremtő tényező helyébe a futballista furkóság lépett. E helyt nosztalgikussá is vált és lóra kapott – azóta tart a *Nemzeti Vágta*.

A jószándékú közbutaság kétségkívül jobb, mint a rosszindulatú. Noha jóra egyik sem vezet – amint ezt ma számos példa mutatja.

Tömegében minden népség borzalmas. De vannak borzalmasabbak.

Ahogy álmukból olykor az alvó gének, élednek fel a mélyből az állati készletek.

A szélre tartók tömegénél érdekesebbek azok, akik mindkét végletet végbeviszik magukban.

A magunkfajtákat a kezdet kezdetén is csak a keletkezés és az elmúlás misztériuma volt képes összeterelni. Máskülönben már akkor is szét voltunk széledve.

Megtanultuk Monteverdi mellett a sakuhacsit is méltányolni. De Bach *Kyrie eleison*jának hallatán a kozmikus konfiguráció némileg komplexebben jelenik meg, mint a bambuszfuvola bármely móduszában.

A különféle, egymással ellentétes irányú kétségek közepette bizonyos stabilitás tud kialakulni.

Az állandósult változás közepette a filozófia valamiképpen a változatlan. A viszonylagosság világában a nemrelativisztikus.

Minden az arányokon múlik. Ahogy a hang és csend, a megszólalás és hallgatás arányain is.

A világ a várakozás, a haladék ideje is: amikor majd minden lesz mindenben. Addig csodáit élve, örömetől eltelve, fájdalmát átérezve.